

MANO MACO

iš Meksikos

AISTĖ ŠOPA

AISTĖ ŠOPA

MANO
MACO
iš Meksikos

Romanas

PIRMA DALIS

Aistė

2008 M. SAUSIS

I

– E-I-S-TA DŽEKST-A-I-TE, prieikite prie informacijos stalelio, – pasigirdo per garsiakalbį.

Aistė suakmenėjo supratusi, kad kviečia ją. Kartais, būdama oro uostuose, pagyvodavo, kad būtų visai šaunu išgirsti tokį kvietimą. Bet ne ši kartą. Jos laukė išsvajota kelionė, įspūdžiai, kitas gyvenimas! „O gal viskas gerai? Jiems gal tereikia kokio meniu pageidavimo ar parašo?“ – raminosi ji. Nepatogiai šyptelėjusi naujoms draugėms nulėkė prie stalelio. Gustavas nusekė iš paskos. Jis jau trejus metus buvo šalia Aistės, nors, tiksliau, dažniausiai už jos.

– Mis, atrodo, jūs neturite JAV vizos. Be jos negalėsite skristi, – neperskaitoma veido išraiška pranešė skrydžio palydovas, pusamžis akiniuotas airis.

– Ką? Aš neskrendu į JAV. Mano bilietas į Meksiką!

– Meksika – jūsų galutinis tikslas, bet tranzito stotelė – JFK oro uostas Jungtinėse Amerikos Valstijose. Jums reikalinga tranzitinė viza, – toliau dėstė beveidis.

Jos širdis pradėjo karštligiškai daužytis, o galvoje ėmė sukotis begalė klausimų. Galiausiai, kai jau buvo nepatogu prie to nelemto stalelio stovėti, sugalvojo paklausti:

– Tai gal galiu tą vizą čia kažkur įsigyti?

Skrydžio palydovas atsisuko į Aistę ir dėbtelėjo tarsi į kvaile.

– Lietuvė, taip? Turite kreiptis į savo ambasadą. Oro uoste jos nėra. Dabar galiu tik patarti pasikeisti bilietus į tiesioginį skrydį arba per kur jums vizos nereikia.

Šiandien jie, aišku, jokių tiesioginių nei „per kur kitur“ skrydžių neturėjo.

– Kas atsitiko? – paklausė Eimė, kai Aistė su Gustavu grįžo prie merginų.

Viską išgirdusios, airės susižvalgė, apatinė Eimės lūpa atvipo kaip nusiminusio vaiko.

– Bet tu kuo greičiau pasikeisk bilietus ir atskrisk. Viskas bus gerai. Mes tavęs lauksim, – pasakė ji ir apkabino Aistę atsisveikindama.

Atokiau stovėjusi Kiara taip pat priėjo, tarsi irgi bandė apkabinti, bet tai tebuvo trumpas, šaltas prisilietimas.

– Viso, – merginos pamojavo Gustavui ir išnyko už patikros vartų.

Aistės pečiai nusviro, sudrėkusiomis akimis nulydėjusi savo nepavykusio skrydžio bendrakeleives apsisuko ir išslūkino iš oro uosto.

Įsėdus į automobilį ausis užgulė beviltiška tylą. Kelias netolimas, iš Šanono oro uosto iki Limeriko centro, kuriame Aistė su Gustavu gyveno pusantrų metų, tik dvidešimt minučių kelio. Ji žiūrėjo pro langą į besikeičiantį Airijos krašto vaizdą, o mintyse sukosi šio ryto įvykiai.

– O žinai, viskas tik į gera, – tylą sudrumstė Gustavas. – Gal taip ir turėjo atsitikti? Kad tu neišvažiuotum į Meksiką ir liktum čia su manim. Juk praktiką galėsi bet kur atlikti.

– Ne, nemanau. Tai ne koks likimas, o mano žioplumas, kad nepasidomėjau vizomis. Na, ir kelionių agentūros neapdairumas, aišku, kad manęs neperspėjo.

– Bet tai jau praeity. Suprantu, kad liūdna, bet pažiūrėk į gerąją to pusę – visą semestrą tau nereikės į paskaitas ir galėsimė daugiau laiko praleisti kartu.

– Ką tu kalbi? Aš vis tiek skrisiu į Meksiką! Manęs ten laukia. Pirmadienį pasikeisiu bilietus ir, tikiuosi, dar po savaitės būsiu ten, – pačiai sau netikėtai kiek garsiau išsakė užgimusią viltį.

– Bet, Aiste... – Gustavas nusivylusį žvilgsnį nuo kelio nukreipė į ją.

Tokį žvilgsnį ji matė jau galybę kartų. Tikriausiai nuo tos akimirkos, kai prieš tris mėnesius parėjusi iš paskaitų jam pranešė apie užmojų darbo praktiką atlikti Meksikoje.

– Ar tu įsivaizduoji, kiek tai gali kainuoti? Manai, tau taip paprastai pakeis bilietą į kitą?

– Turėsiu kažkiek primokėti. Na, tik būtų gerai, kad nereikėtų išleisti ateities santaupų, – pasakė ji ir vėl nieko nematančiu žvilgsniu įsistebeilijo pro langą. „Ateities santaupomis“ jiedu vadino pinigų banko sąskaitoje, kurią atsidarė prieš dvejus metus atostogaudami Lietuvoje. Aistės vardu. Beveik kas mėnesį įnešdavo po nedidelę sumą pinigų tam laikui, kai reikės įsigyti nuosavą būstą ar įsitvirtinti kokioje nors šalyje. Tikriausiai Lietuvoje.

Pro šalį dideliu greičiu lėkęs automobilis vos į juos neatsitrenkė, ir iš Gustavo lūpų išsprūdo lenkiškas keiksmazodis.

Likusią kelio dalį nė vienas nepratarė nė žodžio.

Skrydžiai į Meksiką ne per JAV – ne kiekvieno studento kišenei, tad norint keliauti tą pačią savaitę reikėjo ištuštinti ne tik savo, bet ir Gustavo banko korteles. Jis tuo aiškiai neapsidžiaugė – vartė akis ir purkštavo, bet dėl ramybės savo kortelę Aistei padavė. Ji teisinosi, kad bent jau bendras ateities biudžetas liko saugus.

Po apsilankymo kelionių agentūroje Aistė užsuko į universitetą, susitiko su studentų darbo praktikos organizatore, paaiškino jai, kas įvykę, ir perdavė naujas skrydžio detales. Diena buvo lietinga ir pilkai niūri, kaip daugelis Airijoje sausio mėnesį. Limerike dažniausiai drėgna, retai iškrenta sniegas,

tad rudeniška dargana praktiškai tęsiasi pusę metų. Airiško oro Aistė negalėjo pakęsti. Labiausiai, net labiau už keturis sezonus Lietuvoje, jai patiko tropinis klimatas. Kai rugsėjo pradžioje vyko pirmasis susitikimas dėl praktikos ir buvo išvardytos šalys, kurias studentai gali rinktis, ji neabejojo, kad nori vykti kur tik galima piečiau. Kadangi mokėsi ispanų kalbos, parankiausia buvo vykti į ispanakalbę šalį. O Meksika ją traukė dar ir dėl pamėgtų meksikietišκών telenovelių, kurias žiūrėdavo per televiziją paauglystės metais. Nesunkiai gavusi darbą anglų kalbos mokytoja privačioje dvikalbėje mokykloje Metepeko miestelyje, jau kelis mėnesius apie tai tik ir svajojo.

Skubiai žingsniuodama link autobuso stotelės universiteto miestelyje toluomoje pastebėjo kursioką – itin mėgstantį plepėti austrą. Pasišiaušę jo plaukai lingavo žingsnių ritmu, o išsprogusiomis tarsi varlės akimis, atrodė, kiaurai permats. Aistei labai nesinorėjo dar vienam žmogui pasakoti, kas atsitikę, ir klausytis paguodos žodžių, tad stryktelėjusi už bibliotekos kolonos pasislėpė, kol vaikinai dingo iš akiračio. Likusį laiką iki skrydžio ji sėdės namie, galbūt net lagamino neišsipakuos, žiūrės televizorių ir valgys. „Kad tik svorio nepriaugčiau“, – pagalvojo lipdama į autobusą ir nusišypsojo pati sau. Niekada neturėjo problemų dėl atsvario.

Lėktuvas nutūpė švelniai. Nors kojos buvo įskaudusios, akys pavargusios ir nuo lėktuvo maisto susisukęs skrandis, ji

jautėsi kaip nugalėtoja. Keleiviai susirinko daiktus, atsisveikino su skrydžio palydovėmis ir taisyklinga vorele patraukė prie dokumentų patikros. Čia Aistės pilvą dar labiau susuko – ji jaudinosi žinodama, kad turės meluoti, jog atvyko kaip turistė, nes darbo vizos nebuvo gavusi. Nei universitetas, nei mokykla nesiėmė tvarkyti dokumentų dėl vieno semestro.

Dokumentus tikrino gero veido, jaunas ir visai išvaizdus pareigūnas. Padavusi pasą Aistė sugavo pareigūno žvilgsnį, nusišypsojo.

– Koks vizito tikslas?

– Turizmas. Atvykau pirmą kartą, noriu pakeliauti po jūsų nuostabią šalį.

– Labai gerai. Gero vizito, – grąžinęs dokumentus nusišypsojo pareigūnas.

„Ir viskas! Taip paprastai?“ – mergina su palengvėjimu atsiduso.

Šypsodamasi visiems aplinkui, nuotykių virpuliuko kute nama ji įžengė į laukiamąjį. Pirmiausia pamatė juodaplaukes galvas su savųjų ieškančiomis akimis ir iš glėbių styrančias gėles. Kiekvienam įeinančiajam kuri nors galva sušukdavo ir gėlės kaipmat atsidurdavo pasitiktojo rankose. Aplink sklido rožių, jazminų ir kažkoks egzotinis aromatas. Prasibrovusi pro visus tuos žmones išvydo lentelę su savo vardu ir ją laikantį žemaūgį mokyklos vairuotoją. Džiugiai pasisveikino ir, jam pasiūlius pavėžėti lagaminą, tuoj pat atsikratė savo kroviniu.

Išėjus iš oro uosto, netikėtai vėsus oras užpildė plaučius. Nusprendusi, kad šalta dėl nuovargio ir brėkstančio vakaro, dar kartą nusišypsojo. Tolstančioje oro uosto teritorijoje priitariamai sulingavo palmių viršūnės.

Geraį nusiteikęs vairuotojas pasirodė kalbus, tad ispanų kalbos žinios išėjo į naudą. Metepeko miestelis, kuriame Aistė gyvens pusę metų, už valandos kelio. Per tą laiką sužinojo apie vairuotojo darbą, šeimą ir mėgstamiausias lankytinas vietas. Pati spėjo išsipasakoti apie savo mokslus Airijoje, darbo Meksikoje lūkesčius, paminėjo ir vaikiną Gustavą. Vos prieš dvidešimt keturias valandas jiedu atsisveikino. Aistė prašė jo nesivarginti ir nelydėti net iki stotelės, iš kurios autobusu vyko į Dublino oro uostą, bet Gustavas primygtinai reikalavo, stipriai apkabinęs pabučiavo ir įlaipino į autobusą. Lyg ir matėsi ašaros jo akyse. Buvo liūdna. Bet labiau jam. Jis turėjo pasilikti ir gyventi taip, kaip iki šiol, o Aistės laukė gyvenimo nuotykis.

– Esame jau visai čia pat, prie jūsų namų, panele, – paskelbė vairuotojas, privažiavęs aptvertą gyvenvietę.

Mūrinė rusva tvora tęsėsi apie du šimtus metrų. Tada vairuotojas pasuko ir sustabdė mašiną prie nuleisto užkardo. Iš būdelės kyštelėjo tamsių vešlių plaukų apsaugininko galva.

– Atvežiau panelę į penktąjį namą.

Akimirksniu užkardas pakilo ir automobilis įriedėjo į keliasdešimties namų gyvenvietę. Privežęs prie reikiamo namo

vairuotojas atsisveikino ir Aistė liko viena. Įkvėpė oro, pabeldė į duris ir pakėlusį galvą laukė. Pabeldė dar sykį. Luktelėjusi kelias minutes palinko arčiau durų; iš ten girdėjosi muzika bei žmonių balsai. Galiausiai pati jas atidarė ir iš karto buvo pastebėta, po minutėlės nepažįstami draugiški veidai šypsodamiesi ją sveikino. Iš kažkur priešais atsirado Eimė su Kiara, spiegiančiais balsais kone apkurtino ir apsikabinusios palydėjo prie kitų.

Be jų namie dar buvo Mikelis – danas, praktikos organizatorius, kuris taip pat čia gyveno, ir penki jo draugai. Susipažindami vaikinai vienas po kito priėjo, viena ranka apkabino per pečius ir bučiavo į žandą. Apie tokią sveikinimosi manierą jau buvo girdėjusi, bet pirmą kartą patyrė ir su kiekvienu bučiniu vis labiau rauda. Visi čia linksminosi – gėrė ir ruošėsi į vakarėlį.

Aistei merginos parodė jos miegamąjį, vienintelį likusį neužimtą, vienintelį esantį pirmajame aukšte, prie pat laukų durų. Apačioje taip pat buvo nedidelė svetainė su virtuve, iš jos – išėjimas į galinį kiemą ir tualetas. Antrajame aukšte – trys miegamieji bei didesnis vonios kambarys.

Eimės akys jau žibėjo nuo išgerto alkoholio, ji linksmiau čiauškęjo apie tai, kaip čia joms patinka, kokia Meksika nuostabi ir kaip Aistei čia taip pat patiks. Kiara laikėsi santūriau. Nors buvo pusmečiu jaunesnė už Eimę, bet gal todėl, kad buvo stambesnė, airiams būdingo strazdanoto veido, atrodė

už ją vyresnė. Abi blondinės ilgakasės, o Aistė prieš kelionę nusikirpo trumpai, *bob* stiliumi, ir vos ausis siekiančius plaukus nusidažė natūralia ruda spalva. „Kad blondines mėgstantiems meksikiečiams taip nekrisčiau į akis“, – tada pasakė Gustavui. Nors iš tikrųjų jau senokai norėjosi pokyčių.

– Ar važiuosi su mumis į naktinį klubą? – vos jai prisistatčius pakvietė Mikelis.

– Žinoma. Tik leiskit man nusiprausti ir persirengti.

Atsidariusi lagaminą išsirinko šilčiausią šokiams tinkančią palaidinę, nors nesitikėjo šalčio Meksikoje, net ir sausio pradžioje.

Naktinis klubas, kuriame jie tą vakarą linksminosi, buvo sausakimšas. Garsi technomuzika greitai įsisikverbė pro ausis ir užliejo kūną. Vietiniai meksikiečiai – besišypsantys tamsaus gymio gražuoliukai – šokio ritmu judėjo nepriekaištingai, tarsi tai būtų įgimta, o keturi užsieniečiai – lietuvė, danas ir dvi airės akivaizdžiai išsiskyrė iš minios. Jie iškart pateko į dėmesio centrą – atrodė, kad visų akys spokso į juos. Nakčiai įsibėgėjus Eimė jau bučiavosi su kažkoku vaikinui. Iš kur tas drąsuolis išdygo, neaišku, bet pasidavusi jo vedimui, apsukusi laibas rankas aplink jo kaklą ji sinchroniškai lingavo į taktą.

– Kas atsitinka Meksikoje, lieka Meksikoje, – pagavęs tiriantį Aistės žvilgsnį į šokančius, Mikelis pamerkė akį.

Šį posakį ji jau buvo girdėjusi apie kažkurią kitą šalį, tad pašaipiai šyptelėjusi linktelėjo galvą. Klube Mikelis buvo

aukščiausias iš visų, gal dėl savo ūgio kiek pakumpusia nugara, šviesaus gymio ir Šiaurės Europos gyventojams būdingų žydrų akių.

Nuovargis po kelionės vis dažniau sodino Aistę prie staliuko. Ilgai netrukęs gerasis praktikos organizatorius pasiūlė parvežti namo. Meksikoje, pasirodo, negaliojo taisyklė – jei gėrei, nesėsk prie vairo. Mikelio draugas juos atvežė jau išgėręs, nevengė gėrimų ir klube, o dabar vėl sėdo prie vairo. Įsitačiusi gale Aistė nepastebimai užsisegė saugos diržą.

– Tikriausiai esi pavargusi? – į ją žiūrėdamas pro galinio vaizdo veidrodėlį paklausė vairuotojas.

– Tikrai, jau daugiau nei para esu be miego. Nebesiorientuoju net, kur esu. Norėčiau dar pasilikti, bet jei neatsidursiu lovoj, tai už pusvalandžio rasite mane miegančią ant staliuko.

– Viskas gerai, išsimiegosi, rytoj vėl galėsime kažką įdomaus nuveikti. Meksikiečiai tikrai moka linksmintis. Naktiniai klubai čia dirba kasdien. Ar merginos sakė, kad tai jų trečias kartas klube? O Eimei – antras vaikinai, kurį nukabina? – šypsojosi Mikelis. Jam kalbant aukštyn žemyn kilnojosi išsišokęs Adomo obuolys.

– Taip, kažką minėjo, – tepasakė ji ir pagalvojo, kad Meksika jos lūkesčius pateisins. „Naujos pažintys, įspūdžiai ir nuotykių – garantuoti.“

Vos neužmigo automobilyje, o gal ir buvo užsnūdusi, bet atsipeikėjo, kai šis stabtelėjo prie naujųjų namų durų.

– Čia tau raktas, užsirakink, mes turim kitą. Grįšim už kelių valandų. Arba ryte. Tikiuosi, kietai miegi? – paklausė Mikelis, bet atsakymo nelaukę vaikinai apsuko automobilį ir nudūmė atgal.

Vos spėjo pasikloti lovą ir padėti galvą ant pagalvės, Aistę apėmė saldus miegas. Šaltis pakirto po kelių valandų. Negelbėjo net antklodė, į kurią įsisuko tarsi į kokoną. Teko keltis ir apsilvkti treningus, šilčiausias kojines ir megztinį. Netrukus išgirdo bildesius ir rakinamas lauko duris. Norėjosi atsikelti ir paklausti, kaip sekėsi namiškiams, bet nuovargis ir supratimas, kad reikia išsimiegoti, nugalėjo. Užsitempusi antklodę iki ausų vėl nugrimzdo į miegą.

2

Išaušo pirmasis Aistės rytas Meksikoje. Saulė greitai kilo į viršų ir su kiekviena minute darėsi vis šilčiau. Termometras, pritvirtintas prie virtuvės lango, rodė per dvidešimt padalų pakilusius Celsijaus laipsnius. Aistė jau žinojo, kad interneto namie nėra, bet nekantravo visiems parašyti, kad ji sveika pasiekė Meksiką. Dar vakar iš Eimės brūkštelėjo žinutę Gustavui, nes jis prisakė būtinai, radus pirmą progą, pranešti. Liko parašyti tėvams ir seserims, gyvenantiems Lietuvoje.

Sugurgė pilvas, tik buvo nedrąsu vienai šeiminkauti, tad įsipylė stiklinę vandens ir išsidrėbė ant sofos svetainėje.

Priešais stovėjo nedidelis televizorius su vaizdajuosčių leistuvu. Akys užkliuvo už mėgstamo serialo „Draugai“ vaizdajuosčių, ir veidą papuošė plati šypsena. Buvo mačiusi visas serijas, bet jas galėjo žiūrėti dar ir dar.

– Tai bent vakarėlis, – krapštydama akis iš antro aukšto nusileido Eimė, – nors, tiesą pasakius, nelabai ką atsimenu. Airioj tokio pasisekimo tarp vaikinių tikrai neturiu.

– Apgailėstauju, kad taip anksti išvažiavau, buvau nusikalus po kelionės. O naktį taip sušalau!

– Aha, reikia prie to naktinio šalčio priprasti.

– Tai kas per vaikinas? Dar susitiksit?

– Oi, neklausk taip sudėtingai...

Abi pratrūko juoktis, kol Eimė susiėmė už svaigstančios galvos. Atsikėlė kiti du namo gyventojai. Greitai po virtuvę pasklido gardus, pagal specialų Mikelio receptą kepamų kiaušinių kvapas. Maistas Aistės burnoje akimirksniu ištirpo ir maloniai užpildė pilvą.

Vidurdienį, saulei pasiekus zenitą, ketveriukė išėjo iš namų, kad Aistė galėtų susipažinti su apylinkėmis, apsilankyti artimiausiose parduotuvėse, palyginti kainas ir nusipirkti SIM kortelę telefonui. Ypač pigu atrodė kažką pirkti tiesiog gatvėje; tiek maisto, tiek visokių papuošalų ar smulkmenų siūlė paprastus prekystalius pakely įsirengę meksikiečiai. Dvi airės, lietuvė ir danas bet kur pasirodydami patraukdavo visų dėmesį tarsi garsūs žmonės. Aistę tai maloniai jaudino

ir ragino pasitempti. Nuo šiol iš namų išeidama būtinai susitvarkys plaukus, pasidažys.

Suskambo Mikelio telefonas ir vėl pranešdamas, kad jo draugai susidomėję naujai atvykusiomis merginomis. Vakar planas buvo greitai nuspręstas. Mikelio draugai pasisiūlė supažindinti merginas su meksikietiškais alaus kokteiliais; atsivežė visą dėžę butelių ir įvairių pagardų.

Vienas iš vaikinų iškart sudomino merginas. Neaukštas, bet tvirto sudėjimo, juodų įstabių akių vaikiną vilkėjo aptemptus džinsus, juodus marškinėlius su V formos iškirpte ir buvo taip susitvarkęs plaukus, kad galėjai pagalvoti jį ką tik sugrįžus iš kirpėjų konkurso.

– Tikras saldainiukas, – sušnibždėjo Eimė, merginoms jį nužvelgiant.

Kokteiliai *klamato* – alus su pomidorų sultimis ir aitriųjų paprikų padažu, ir *mičelada* – alus su žaliųjų citrinų sultimis, sausomis aitriosiomis paprikomis bei druska, vienas po kito mankštino skonio receptorių. Visiems kažkiek apsvaigus pokalbis pakrypo apie antrąsias puses. Lyg ir tarp kitko Kiara prasitarė:

– Iš mūsų tai tik Aistė draugauja su vaikinu. Jūs net gyvenat Airijoje kartu, ane? Kiek laiko?

– Taip. Jau beveik treji metai. – „Ir kam taip tiesmukai išdaviau?“ – mintyse pasipiktino.

– O tu neturi vaikino? – pasisukęs į Eimę ir žaviai nusišypsojęs paklausė Saldainiukas.

– Jau spėjo apsukti galvą ne vienam, – už šią atsakė Mikelis, šelmiškai merkdamas akį.

Eimė nežymiai nuraudo ir tuoj pat plačiai nusijuokusi kumštelėjo Mikeliui. Vakarui pasibaigus džiūgavo su Saldainiuku apsikeitusi telefonų numeriais.

Pirmąją darbo dieną Mikelis Aistę vedžiojo po mokyklą, pristatydamas kolegoms ir administracijai. Nors direktorius beveik nekalbėjo angliškai, kaip ir dauguma kitų mokyklos darbuotojų, mokyklos misija buvo savo mokinius gerai jos išmokyti. Praktikantės buvo atsakingos už kalbėjimo įgūdžių lavinimą. Geriausia, anot Mikelio, kad jos net apsimestų nekalbančios ispaniškai, tuomet mokiniai neturėtų kitos galimybės, kaip tik kalbinti jas angliškai. Iš visų trijų merginų Aistės ispanų kalba buvo geriausia, o mažiausiai žinių turėjo Kiara, vidurinėje mokiusis prancūzų ir dažnai įpindavusi šios kalbos žodžių, nes manė, kad vienas ar kitas panašiai skamba ir ispaniškai.

– Mis! Mis! – kažkelintas vaikas atbėgo apsikabinti ir vos nepargriovė Aistės. Pasirodo, mokytojos vaikų, o dažnai ir kolegų Meksikoje vadinamos *mis*, o mokytojai *profė*. Mieliausi mokiniai buvo priešmokyklinukai. Juodos jų galvelės tesiekė suaugusiųjų liemenis, o dažno burna buvo bedantė, nors meksikiečiai iškritusius pieninius dantis kažkodėl keisdavo metaliniais. Metalinių dantų šypsenos Aistę privertė

Skaitykite likusius
316 iš **336** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Ar tolimų kraštų ir naujų patirčių bei kelionių troškimas gali būti stipresnis už meilę? Ar svečioje šalyje užgimę jausmai būna stiprūs?
O gal meilė gali priversti sugrįžti į gimtinę?

Airijoje gyvenanti ir studijuojanti Aistė ruošiasi vykti į svajonių šalį Meksiką atlikti praktikos. Tuo visai nesidžiaugia jos vaikinai Gustavas. O ir pats likimas, rodos, yra prieš šį sumanymą. Jau pirmosios kelionės akimirks nesėkmingos: skrydis į Meksiką per JAV, o mergina neturi šios šalies vizos, todėl į lėktuvą nepatenka. Gustavas apsidžiaugia – jo mylimoji niekur nekeliaus, liks su juo Airijoje. Tačiau Aistė nepasiduoda – ji susitvarko dokumentus ir jau po savaitės atsiduria savo svajonių šalyje.

Ištrūkusią iš ūkanotos Airijos Aistę svaigina ne tik karšta Meksikos saulė, bet ir kitoks – spalvingas, visiškai nenusėpėjamas – gyvenimas, ją supa bohemiški ir linksni draugai...

Ramusis Gustavas bando išsaugoti jų santykius. Žinodamas, kiek karštakraujų meksikiečių sukiojasi aplink jo merginą, jaunuolis neišveria ir skrenda pas ją. Tačiau Aistę jau pavergė laisvės pojūtis – su Gustavu jai tiesiog nuobodu...

Gal po praktikos mergina nuspręs likti Meksikoje, kur nauji draugai ir naujos patirtys kursto naujus jausmus? Tačiau ar viskas taip paprasta? Ar vasaros romanas išlaikys užgriuvusius išbandymus?

Kitame pasaulio gale, Lietuvoje, Andrius išlydi savo sužadėtinę Laurą iš gimtosios Klaipėdos į Vilnių. Ir čia atstumas daro savo juodą darbą. Likęs vienas jis pasineria į viengungiškus malonumus: vakaroja vyninėje, medžioja ir... netikėtai sutinka geriausią vaikystės draugę. Vis daugiau laiko jie praleidžia kartu...

Audringi nuotykių, nuostabių egzotiškos šalies vaizdai, nuoširdūs jausmai ir skaudūs nusivylimai, praradimai ir atradimai – debiutiniame Aistės Šopos romane „Mano mačo iš Meksikos“.

PIRK PIGIAU!

DINAMIŠKA, NEŽABOTOS AISTROS KUPINA MEILĖS ISTORIJA

Jei jums patiko tokie meilės romanai kaip „Jismylėti pavojinga“, „Pasakyk taip“ ar „Gundantis pasiūlymas“, privalote perskaityti ir romaną „Mano mačo iš Meksikos“.

ISBN 978-609-484-534-5

www.obuolys.lt

Krygos pigiau, įdomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio knyga

Elektroninė knyga

Viršelio nuotraukos: © Shutterstock

Skaitantis žmogus yra gražus